

katechetický **VĚSTNÍK**

č. 7 Školní rok 2006/07 – březen

UČITELÉ – „SVĚTÝLKA“

malé zastavení s českobudějovickým biskupem Jiřím Paďourem

Mohl byste se podělit o nějakou vzpomínku z hodin náboženství?

Náboženství na základní škole mě učil velmi oblíbený mladý kněz. Patřil jsem již od pěti let mezi ministranty, cítil jsem se v kostele, ve škole i na návsi doma. Pro následující vzpomínku z hodin náboženství je ovšem důležité dodat, že se odehrála asi v roce 1950, ve druhé třídě, bylo mi asi osm. Probírali jsme Vánoce, když pan farář z prvouky četl o tom, jak se mudrcům ukázala hvězda nad Betlémem. Bezelstně jsem se zeptal: „A byla pěticipá?“ Pan farář se úplně vylekal a trochu rozčileně řekl: „Jirko, dej pokoj!“ Dlouho jsem nechápal, co se stalo, natož co se mohlo stát. Byla léta padesátá a navíc jsem byl syn kulaka. Jen si rozhodně pamatuji na bezelstnost a skutečnou zvědavost toho žáčka.

Kdo byl pro vás nejlepším učitelem (a proč)?

Prošel jsem mnoho škol. Poněvadž jsem z vesnice, chodil jsem již od 6. třídy do okresního města a pak už se přestěhoval do Prahy – osmiletka, jedenáctiletka, učení, akademie, stáž ve Francii, teologie v Litoměřicích. Na každém stupni jsem měl alespoň jednoho učitele či učitelku, kterým jsem dal později titul „světýlko“. Nejlepší učitelkou byla paní profesorka Kröschlová – choreografka na DAMU. Její styl skutečně působil. Během dvou let nás naučila podivuhodně ovládat tělo (vnitřně hmatový systém) a orientaci v prostoru i sdělnost obsahu a radost z pohybu.

Co vám v poslední době udělalo radost?

Při svěcení zvonů v Bělčicích nám zahrála jedna dívka na dudy. Bylo to spontánní a energické, zároveň čisté a radostné!

Co považujete pro současnou dobu za nejdůležitější?

Vystřízlivění ze žvástu a balastu médií, popu a snobismu postmoderny rehabilitací slušnosti a poctivosti. Program a soudržnost.

Co byste přál katechetům do jejich služby?

Katechetům přeji, aby sami žili pečlivě evangelium, rostli ve víře, zajeli na hlubinu a stále měli na paměti ve výuce, že se mají držet tématu, dbát na věci důležité a podávat je tak, aby byly zároveň zajímavé.

(Maš)

OBSAH čísla 7/2006-07**Téma: Církev**

- **Vzděláváme se**
Církev ve světě a svatost
- **Inspirace pro katechezi**
Církev je svatá
- **O křesťanství nejen černě**
Zdravotní a charitní péče
- **Okénko rodinné katecheze**
Modlitba přiměřená dětskému vnímání

PŘÍLOHY:

- **Luštěnky a pracovní listy**
Je církev svatá?
Ze života svatého Josefa
Ježíšovo utrpení
Chcete být bibliotékařem?
- **Kartičky pro mše s dětmi**
2. neděle postní (C) až
4. velikonoční (C)
- **Příloha PMDD**
Příprava na 3. celostátní kongres PMDD (6)

VZDĚLÁVÁME SE **Církev ve světě a svatost*****Hospodin zjevuje svou svatost ve své slávě***

Již ve Starém zákoně bylo možné tajemství Boží přítomnosti vystihnout prostřednictvím jeho svatosti: Bůh přesahuje svět a jeho život, a přece do světa vstupuje a zjevuje se v něm. Tento Boží zájem o svět a současně jeho svrchovanost nad světem můžeme nazvat *svatostí*. Svatost tedy není jen znamením (naprosté) jinakosti či přesažnosti, ale představuje *zájem* Boží, který není možné nahradit žádným zájmem pozemským či světským. Znamku svatosti na sobě nese „vyvolený národ“ (*Lv 19,2*), „den odpočinku“ (*Ex 31,15*), „místo“ (*Ex 3,5; Joz 5,15*) nikoliv jen jako oddělení, ale národ je vyvolen proto, aby „byl spásou až na konec světa“, den odpočinku je svatý, protože posvěcuje všechny ostatní čas, chrám je jedno zcela konkrétní a oddělené místo proto, aby celá země mohla být svatá. Na všem svatém – odděleném se má zjevit přítomnost Hospodinova, jeho sláva (*1 Kr 8,11*).

Církev, svatost a Boží sláva

Církev si „Kristus zamiloval a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná“ (*Ef 5,25-27*).

Církev je místem, které připravil sám Kristus, probíhá v ní čas a shromažďuje se v ní lid, a všechny tyto veličiny nesou známku svatosti. Prostřednictvím církve, v ní plynoucího času, kterým je spojena se

světem, a shromážděného Božího lidu se v tomto světě zjevuje *zájem* Boha o tento svět, jeho *svatost* a jeho *sláva*.

Svatost, která je zjevována prostřednictvím církve, v sobě ukrývá tajemství Boží milosti osvobozené lidské svobody. V církvi je pak světu zjevována svatost nejen tak, že by byla dána lidem „na odiv“, ale je lidem zjevována tak, aby na ní mohli mít podíl, aby se jí účastnili. Pokud tedy propojíme Bohem nabídnutý dar z jedné strany a člověkem tento dar *opravdu* přijatý, můžeme hovořit o daru, který v sobě nese charakter *milosti*: milost je totiž *Bohem darovaný a člověkem přijatý dar*. Problém není v tom, že by Bůh dary nedával, ale v tom, že člověk neuměl *vinou* hříchu dar přijmout. Muselo dojít k dramatickému ději: „Každému z nás byla dána milost podle *míry Kristova obdarování*. Proto je řečeno: ‚Vystoupil vzhůru, zajal nepřátele, dal dary lidem.‘ Co jiného znamená ‚vystoupil‘, než že předtím sestoupil dolů na zem? Ten, který sestoupil, je tedy tentýž, který také vystoupil nade všechna nebesa, aby naplnil všechno, co jest“ (*Ef 4, 7-10*).

Tradičně si teologie na vnitřní dynamice svátostí uvědomovala, že Bohem nabízený dar je jeho čin, tedy nezávislý na příjemci (*opus operatum*), z druhé strany tento dar dává důležitost každému člověku, který Boží milost ve svátosti přijímá, protože tímto darem *roste a zkvalitňuje se připravenost* člověka coby příjemce Boží milosti a roste schopnost člověka jednat svobodně (*opus operantis*). Tím se svátosti stávají vnitřně jednotným dílem, v němž se uskutečňuje posvěcení člověka a oslava Boží (*opus operans sanctificationem glorificationemque*).

Zjevnost a skrytost v církvi

Posvěcení člověka a oslava Boží se děje napříč celým lidským životem, v němž existuje moment skrytosti a moment zjevnosti. Zjevným se toto dílo posvěcení a oslavy Boží stává při liturgii, během níž je profánní činnost člověka nikoliv vyloučena, ale je přítomna skrytě. Naopak při profánní činnosti člověk dává vyniknout vlastní dovednosti a posvěcení a oslava Boží zůstávají skryté. Toto napětí mezi posvátnem a profánní sférou je třeba spíše docenit a v tomto světě uchovat, než posvátno zprofanovat a světskou sféru panteisticky zbožštit. A známe případy i z dějin církve, kdy se toto napětí obcházel a posvátno se zesvětšovalo, světskost zbožšťovala ...

Růst ve svatosti?

A my se nyní můžeme zamyslet nad výzvou, kterou se ve svých mnohých projevech a především množstvím svatořečených a blahoslavených žen a mužů obracel Jan Pavel II. ke křesťanskému světu: svědectví světu a evangelizace mohou být účinné, když budou provázeny svatostí křesťanů. Světu totiž nepřinášíme evangelium jako nějaký zkulturující faktor či médium, ale evangelium je zvěst o Boží svatosti, jíž si Bůh s velkým zájmem získal zpět člověka, který vinou hříchu ztratil cestu k Bohu. Svatost pak není jen mravně kulturní kvalita, ale především Boží milostí obnovený zájem o skutečné lidství, které svou mravnost a kulturnost přijímá jako součást ohromného díla posvěcení a oslavy Boží.

Mám zájem o růst Boží svatosti uprostřed tohoto světa? Pak bych se měl najít na cestě, po níž tímto světem kráčí církev.

ThLic. Prokop Brož

INSPIRACE PRO KATECHEZI

MLADŠÍ ŠKOLNÍ VĚK

Církev je svatá

Pomůcky: obraz stromu nebo lodi, plakát a fixy, kytara.

Vyprávění: Katecheta přinese kytaru a zeptá se dětí, z čeho se taková kytara vyrábí. Děti správně odpoví, že ze dřeva. Katecheta vysvětlí: „Aby se mohla vyrobit kytara, musel se pokácet nějaký strom. Ten strom musel vlastně zemřít. Ale zemřel proto, aby se z něho stalo něco ještě mnohem krásnějšího, krásný hudební nástroj, který udělá svou hrou radost mnoha lidem. Kdyby strom zůstal stromem, možná by ho lidé obdivovali, říkali by si, jak je krásný, ale to by bylo všechno. Vlastně by tento strom nebyl celkem nijak užitečný. A podobně je tomu i s námi lidmi. Jednou také zemřeme jako ten strom, ze kterého se stala kytara, ale je to proto, aby se z nás stalo něco ještě mnohem krásnějšího, než jsme nyní, aby se z nás stali Boží přátelé v nebi, kde už nebude žádná bolest ani žádná smrt, kde se všichni budeme radovat a kde všichni budeme svatí.“

Dynamiky:

- **Obraz stromu**

Katecheta namaluje na tabuli strom a vysvětlí: „Jako obraz pozemské církve nám může posloužit obraz stromu. Kořeny tohoto stromu jsou víra, naděje a láska. Kmenem je Pán Ježíš. Větší větve nám připomínají naše představené – biskupy, kněze apod. Menší ratolesti jsou potom ostatní křesťané.“ Každé dítě pak může do některé z větvíček napsat své jméno.

- **Obraz lodi**

Katecheta namaluje na tabuli loď. Potom vysvětlí: „Loď je také krásným obrazem církve. Každá loď potřebuje kapitána. V církvi je samozřejmě kapitánem Ježíš. Námořníci, to jsme zase my. Námořníci ale potřebují proviant. Tím je pro nás v církvi především svatě přijímání. Moc důležitá je také dobrá námořní mapa. Tou je pro nás Bible. Loď potřebuje dobrou kotvu – pro křesťany je kotvou naděje. Velkou důležitost má pro loď také plachta. Ta nám zase může připomínat pomoc Ducha Svatého v životě.“

- **Svatý je ten, kdo...**

Katecheta přinese plakát a fixy. Napíše: „Svatý je ten, kdo...“ Úkolem dětí je napsat, kdo je podle nich svatý, jak se chová, co dělá apod. Katecheta jednotlivé odpovědi komentuje.

Petr Havlát

STARŠÍ ŠKOLNÍ VĚK

Církev je svatá

Pomůcky: obrázkové dětské kostky na skládání.

Cíl: Téma svatosti církve budeme s mladými probírat ve dvou částech. Nejdříve se pokusíme vysvětlit rozdíl mezi tím, co se odborně nazývá ontologická svatost církve, a tím, čemu můžeme říkat morální svatost. Ontologická svatost pramení z toho, že původcem církve je svatý Bůh a že ji Ježíš učinil svatou skrze svou oběť na kříži. Tato svatost je vložena do samotné podstaty církve a nemůže jí být odňata. Naopak morální svatost je závislá na dobrém či špatném životě křesťanů. Ve druhé části se budeme zabývat obecným povoláním ke svatosti, které je důsledkem svatosti církve, a způsoby a cestami, kterými lidé v církvi svatosti dosahovali.

Dynamiky:

- **Svatá církev hříšníků**

Setkání můžeme začít otázkami. Proč je církev svatá (říkáme to v modlitbě Věřím v Boha)? Na čem závisí její svatost? Je církev svatá, i když lidé hřeší? atd. Chvilí necháme mladé dávat různé odpovědi. Vybidneme je také k tomu, aby uvedli názory lidí ze svého okolí, které se týkají svatosti církve. Potom pro větší přiblížení změníme podmět v otázce: Je člověk dobrý? Existují zlí lidé? – Nyní se v diskusi s mladými snažíme dospět k zevšeobecnění, ze kterého by mělo být zřejmé, že člověk je ze své podstaty dobrý, neboť ho takového stvořil Bůh. Nicméně se může chovat špatně. Dále vedeme mladé k tomu, aby se naučili rozlišovat mezi tím, kdo člověk je, a tím, jak se chová. Upozorníme je také na to, že jsou věci, které člověku nemůže nikdo vzít, protože jsou vepsány do naší podstaty. Máme je už jenom proto,

že existujeme (např. důstojnost, originalita, synovství ve vztahu k rodičům). Poprosíme je, aby uvedli příklady toho, co by se mohlo stát, kdybychom ztotožnili člověka s jeho chováním (např. ve škole, v nápravných zařízeních).

Pak se vrátíme k tématu církve a otázce položené na začátku. Vysvětlíme, že u církve musíme také rozlišovat to, jaká je církev svou podstatou, a to, jak se v ní lidé chovají. Pak pokračujeme v analogii. Církev je svatá, protože jejím původcem je svatý Bůh. Jestliže má církev původ své existence v Bohu, který je svatý a který každého člověka vykoupil, pak musí být svatá. S odkazem na jednu z minulých katechezí je možné zmínit se o církvi jako o chrámu Ducha Svatého. Tuto svatost nemůže církvi niko vzít, protože patří k její podstatě. Tak jako k podstatě člověka patří, že je dobrý. Nicméně tato svatost církve nemusí vždy odpovídat svatosti jednotlivých členů. Je třeba vést mladé lidi k realitě života v církvi, kterou lze popsat slovy: „Žijeme ve svaté církvi hříšníků.“ Na závěr je třeba mladé ubezpečit, že Ježíš s hříšností svaté církve počítal – jak dokládá podobenství o plevelu v *Mt 13,24-30* – a že právě za tuto hříšnou církev Kristus z lásky zemřel (*Ef 5,25*) a slíbil jí přes všechny její chyby věčné trvání (*Mt 16,18*)

Svatost jako výchozí a cílový bod

Mladé rozdělíme na dvě skupiny. Katecheta každému družstvu vybere jednu kostku ze sady kostek na skládání. Úkolem každého družstva je co nejrychleji podle této první kostky poskládat z ostatních kostek správný obrázek. Vyhrává to družstvo, které má dřív složený kompletní obrázek.

Hra slouží jako podklad pro katechezi. Skládání kostek v ní představuje náš život. Bůh nám dal dar života – první kostka. My náš život postupně rozvíjíme (přidáváme další kostky). Tak jako se kostky neskládají náhodně, ale podle první kostky, která určuje výsledný obraz, tak i náš život musíme žít a rozvíjet podle určitých pravidel, tj. podle toho, co do nás Bůh vložil. Bůh nám kromě mnoha jiných darů (dovedností a schopností) daroval také svatost. Dar svatosti máme díky tomu, že nás Ježíš vykoupil. Učinil nás svatými. Tuto svatost máme rozvíjet. A protože každý z nás je originál, má také originální cestu ke své osobní svatosti.

Na tabuli můžeme nakreslit obrázek. Vlevo bude napsáno „jsem svatý“ (tím, že Ježíš za mě zemřel), vpravo „mám být svatý“. Vysvětlíme, že pro křesťana je svatost jak výchozím, tak cílovým bodem. Můžeme si pomoci Werichovým úslovím. „Když už člověk jednou je, tak má koukat, aby byl, a když už kouká, aby byl, tak má být tím, čím je, a ne tím, čím není, jak tomu v mnoha případech je.“ Necháme si od mladých toto úsloví vysvětlit a pro větší srozumitelnost do něho můžeme dosadit slovo svatý. „Když už člověk jednou je svatý, tak má koukat, aby byl svatý ...“

Dál uděláme různé spojnice mezi slovy „jsem svatý“ a „mám být svatý“. Tyto spojnice představují cesty k dosažení svatosti. Vysvětlíme, že díky naší originalitě jsou naše cesty ke svatosti zcela jiné. Pak na jednotlivé čáry píšeme, o jaké cesty se jedná: manželství, kněžství, zasvěcený život. Je třeba nespokojit se jen s obecnými názvy, ale je důležité, aby katecheta ukázal, že např. za slovem *zasvěcený život* opět existuje mnoho nejrůznějších cestiček.

V závěru můžeme položit otázku, zda víme o někom, kdo již dosáhl toho cílového bodu, tzn. dosáhl svatosti. Tím se otevírá prostor k další katechezi o svatých, kteří také patří do svaté církve hříšníků, kterou tradice církve nazývá církev vítězná.

Pavel Kafka

O KŘESŤANSTVÍ NEJEN ČERNĚ

Zdravotní a charitní péče

Péče o nemocné zaměstnávala lidi od nepaměti. V čem tedy spočívá přínos křesťanství v oblasti zdravotní a charitní péče?

Pomoc každému trpícímu člověku bez ohledu na jeho původ nebo postavení prohlašuje sám Pán Ježíš svým podobenstvím o milosrdném Samaritánovi za důležitý znak křesťanů.

Prameny uvádějí, že pohany na prvních křesťanech pobuřovalo nejvíc toto: odvaha mučedníků, čistota vztahů, víra ve věčný život a obětavá láska. Pohané byli schopni pochopit filantropii zjednávací člověku úctu a pověst, ale už ne obětavou lásku, často pohrdanou a zneužívanou. Právě při epidemiích křesťané nezištně pomáhali nemocným, i když riskovali nejen své zdraví, ale často svůj život. Motivací k oběti byla právě láska Kristova a víra ve vzkříšení. Tak se například popisuje průběh morové rány už v roce 268 v Egyptě.

Křesťanství také od počátku podvědomě dbalo na souběh medicínské a duchovní péče o člověka. Tento princip „celostní medicíny“, která se snaží zaměřit nejen na konkrétní nemoc, ale na celého člověka, si však dnes přivlastnila spíše homeopatie. Ateistickému prostředí to vyhovuje: nemluví o Kristu, ale o zónách a energiích. Pro pořádek je ovšem potřeba uvést, co píše ve své životní knize *Zlatá ratolest* (1. vydání r. 1890!) světový entograf J. G. Frazer. Popisuje tam homeopatii jako magii, která vychází z přesvědčení, že věci na sebe působí i na základě podobnosti, zatímco při „kontaktní magii“ se ovlivňují na základě kontaktu. Dnes asi homeopatie o svých magických kořenech skoro nic neví, tak jako různá cvičení jógy už nic nevědí o hinduismu, a zaměřuje se tedy spíše na přírodní a celostní medicínu.

Přínosem křesťanství je určitě i snaha o zachování „etického kodexu“ nejen ve vědecké medicíně, ale i v medicínské praxi. Obecně známým jsou postoje církve vůči experimentům lékařských věd s lidskými embryi, prenatální selekce se snahou vyloučit narození „poškozených“ plodů apod. To vše s ohledem na nedotknutelnost lidské osoby.

Pokud se týká medicínské praxe, tak lze říct, že křesťanství má především zásluhu na rozvoji ústavní léčby. První špitály (*hospital* je doslova „dům pro hosty“) vznikaly nejprve jako útulky pro poutníky putující do Svaté země a později, po jejím zabrání Turky, pro poutníky putující náhradou za to do Říma. Zakládání špitálů bylo hlavním úkolem rytířských řádů – johanitů, templářů a německých rytířů, které vznikaly v souvislosti s křížáckými válkami. Později převzala péči o špitály i šlechta a města.

Jen na ukázkou uvádím několik na svou dobu skutečně moderních zásad, jak je stanovil sv. Jan z Boha (+1550) pro svou řeholi „Milosrdných bratří“: *Nečinit při přijetí do špitálu rozdílů mezi postavením a nebo náboženstvím. Vést osobní přijímací rozhovor s každým novým pacientem. Oddělit nemocné podle nemoci (oddělení podle pohlaví již bylo samozřejmostí). Uchovat důstojný přístup i k psychicky nemocným. Zavést každodenní vizity lékařem a vypracovat zprávy. Pečlivě vést dokumentaci, aby se zabránilo záměně dat a terapie.* Stavby nových nemocnic tento světec už podřizoval těmto moderním nárokům: tvar budov do čtyřúhelníku, dva dvory, vysoká okna, postele přístupné ze tří stran, kostel atd.

Jiří Kaňa

Zájemcům o toto téma doporučuji knížku R. Messina, „Dějiny charitativních činností“, vyd. Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 2005.

VYLUŠTILI JSTE SPRÁVNĚ?

- ⊗ Správné odpovědi **Chcete být biblionářem:** 1D, 2C, 3B, 4B, 5A, 6D, 7A.
Nápověda „po telefonu“: 1. Gn 4,2. – 2. Mt 5-7. – 3. Gn 43,29. – 4. Gn 37,28. – 5. 1 Sam 16,14n. – 6. Mk 13,44. – 7. Sk 13,1.
- ⊗ **Církev je svatá?:** Pane dej, at'... JE TVÁ CÍRKEV SVATÁ – A ZAČNI U MNE!
Jednotlivá slova: 1. kacíř. – 2. radost. – 3. kopec. – 4. kyj. – 5. Vatikán. – 6. Vánoce. – 7. voda. – 8. svět. – 9. Kazatel. – 10. milénium. – 11. číše. – 12. Samaritán. – 13. nebe.
- ⊗ **Ze života svatého Josefa:** 1. Lk 2,4-5: cesta do Betléma – Josefova vytrvalost, trpělivost, snášení těžkostí. 2. Lk 2,16-18: Ježíšovo narození – Josef neutíká od problémů, je oporou pro Marii. – 3. Mt 2,13-15: Josef poslechne Boží příkaz ve snu a odchází do Egypta – poslušnost, vnímavost vůči Božimu vedení. 4. Lk 2,41-50: Dvanáctiletý Ježíš v chrámě – Josef je služebníkem, umí ustoupit do pozadí a respektovat Boží tajemství.
- ⊗ **Ježíšovo utrpení:** Proč Ježíš trpěl a položil svůj život? – ABY NÁS ZACHRÁNIL A UKÁZAL NÁM, JAK NÁS MÁ OTEC RÁD.

OKÉNKO RODINNÉ KATECHEZE

Nešídíme naše děti o Boha?

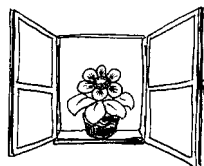
Modlitba přiměřená dětskému vnímání

Výchova k modlitbě především znamená dát životní zkušenosti do souvislosti s Bohem – a na to není nikdy příliš brzy. Náboženští pedagogové a křesťanští vychovatelé stanovují určitá pravidla, kterými by se modlitba s dětmi měla řídit. Z odborné literatury vybíráme několik praktických rad:

První tušení o Bohu získá dítě tehdy, když vidí modlit se rodiče. Kojenec sice slovům nerozumí, ale cítí, že je zde Někdo, kdo je pro rodiče důležitý. Cítí, že rodiče jsou naplněni klidem a důvěrou. Teprve později se dozví, že tento Velký a Neznámý, koho nevidíme ani neslyšíme, má jméno Bůh. Stejně jako rodiče, i dítě se pak bude obracet na Boha s důvěrou.

Modlitba malých dětí musí být přiměřená, což však neznamená, že bude dětinská. Nesmíme si myslet, že modlitbu dětem přiblížíme, když budeme používat výhradně zdrobnělé výrazy jako Pánbíček, Jezulátko, Ježíšek, andělíček...

Modlitba by měla být dětem srozumitelná. Učíme-li malé děti modlitby obsahující slova těžko pochopitelná i pro dospělé, vznikají z toho někdy kuriózní perličky, protože dítě si modlitbu upraví tak, aby jí rozumělo (např. „sedí na pramici“ Otce; „sedí na krabici“ Otce; „ty jediný jsi sprchovaný“; požehnaný „plot“ života tvého – jedno dítě tuto modlitbu dokonce „teologicky“ vysvětlilo tak, že Panna Maria byla obehnána plotem, aby k ní nemohlo zlo!). Při mši svaté však děti „těžké“ modlitby stejně slyší, zapamatovávají si je a postupně do nich dorůstají, což je dobře. Vyrůstá-li dítě v rodině, která se snaží víru poctivě praktikovat, nic mu nemůže zvláště uškodit, protože si bude nesrozumitelnosti postupně vyjasňovat a omyly napravovat – mnohdy společně s rodiči, protože teprve až zazní zvidavé otázky dětí, jsou rodiče často nuceni ptát se sami sebe a formulovat důvody své víry.

Volně formulovaná modlitba je pro děti důležitá. Každý den se svými radostmi a starostmi, zážitky a zkušenostmi, s lidmi, které potkáváme a se kterými žijeme, ale také liturgický rok a jeho svátky a slavnosti – to vše nabízí dostatek námětů, které lze vložit do díky a proseb obracejících se k Bohu. Zvláště maminky se dokážou vcítit do myšlení dětí a spolu s dětmi modlitbu formulovat.

Modlitba by nikdy neměla navozovat dojem, že Bůh je kouzelník nebo zázračný automat, který dokáže splnit všechna přání. Bůh také není přísný policista, který na všechno dohlíží a všechno trestá. Děti mají cítit, že Bůh je člověku nablízku svou pomocí a láskou.

Rodiče by neměli Boha používat jako výchovnou pomůcku, když selže jejich pedagogické umění. Když se například dítě navzdory napomínání rodičů houπά na židli a přitom spadne, není nic horšího, než to komentovat slovy: To tě Pán Bůh potrestal.

K vytváření správné představy o Bohu patří i to, že rodiče hovoří o Bohu jako o někom, kdo všechno převyšuje, kdo pro nás zůstává tajemstvím, kdo je blízký, avšak současně také jiný než jsme schopni pochopit a postihnout, kdo je Pánem nad životem a nad smrtí. Zkušenosti s nemocí, ztrátou, bolestí a utrpením mohou děti pochopit pouze v tomto světle.

Je pochopitelné, že dítě, které je zvyklé být ve všem odkázáno na dospělé, se s důvěrou obrací na Boha s prosbami o všechno, co potřebuje. Postupně by však tyto dětské prosby měly přerůstat do přímlov také za jiné lidi: za rodiče, sourozence, přátele, za nemocné, za ty, které jsme viděli třeba v televizi, jak trpí. Učíme děti vnímavosti vůči druhým. Např. Dobrý Bože, dnes jsme v televizi viděli velké neštěstí. Nevíme, proč se stalo, nedokážeme to pochopit. Ale prosíme tě, aby teď co nejvíc lidí pochopilo, že musí rychle pomoci. Potěš ty nešťastné, dej jim sílu překonat to, co se stalo, a zemřelé vezmi k sobě do nebe.

U praktických rad týkajících se dětské modlitby zůstaneme ještě příště.

MaŠ

POSLEDNÍ SLOVO MAJÍ DĚTI

- ☺ „Jaký byl první zázrak Pána Ježíše?“ –
Odpověď: „Proměnil víno ve vodu.“
Jiný žák dodává: „To není žádný zázrak, to umí každé hostinské.“
- ☺ „Pán Ježíš řekl: Když ti dá někdo po tváři... Co řekl Ježíš dál?“
„Dej mu ještě jednu!“

od katecheti

© Biskupství brněnské, Katechetické centrum, Petrov 8, 601 43 Brno
tel. 543 235 030, kl. 227, 247 nebo 257, e-mail: kc.brno@biskupstvi.cz
<http://kc.biskupstvi.cz>

Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 12332.

Zpracování: Mgr. Marie Špačková, Mgr. Jitka Šebková, Iva Fukalová (ilustrace).
Jazyková korektura: RNDr. Josef Gerbrich.

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho
čj. Ep/680/03 z 9. 6. 2003.

Vychází 9× do roka (během školního roku). Toto číslo bylo dáno do tisku 12. 2. 2007.